

in i porerna, mellanrummen af en kropp. *Vattnet b-er alla porösa kroppar. Regnet har b-tt marken tillräckligt.* — 2) Låta vatten eller andra vattenaktiga ämnen genomtränga en kropp; lägga i blöt. *B. en svamp. B. kläder, kött, fisk. B. en skorpa i vin. — B. igénom, se Genömböta.* — *B. öm, blöta ännu en gång.* — *B. upp, se Uppblöta.*

BLÖTANDE, n. 4. Handlingen, då man blöter. **BLÖTBALJA**, f. 1. Balja, som begagnas att deruti blöta hvarjehanda ämnen, såsom kött, fisk, o. s. v.

BLÖTDJUR, n. 5. (nat. hist.) Benämning på de djur, hvilka kropp består blott af en köttväfnad, saknar hos många nästan alla andra synbara afdelningar än matsmältnings- och fortplantningsorganer, och är merendels utanpå försedd med en betäckning af kalkartadt ämne, kalladt snäckskal. Till Blötdjuren, hvilka bilda en hufvudafdelning af Djurriket, höra förnämligast Snäckor, Musslor och Sniglar. Kallas äfv. Mollusker, Blötmaskar.

BLÖTFISK, m. 2. Fisk, som först måste blötas eller lutas, innan den beredes till mat.

BLÖTHET, f. 3. Egenskapen att vara blöt.

BLÖTKÄRL, n. 5. Kärl, hvari något blötes.

BLÖTLÄGGA, v. a. 2. (böjes som *Lägga*)

Lägga i vatten något, som man vill deraf skall genomträngas. *B. salt kött, för att utdraga saltan derur.* — *Syn. Lägga i blöt, Blöta, Vattlägga.* — *Blötläggande*, n. 4. o. *Blötläggning*, f. 2.

BLÖTMASK, m. 2. Se *Blötdjur*.

BLÖTMUNT, a. 1. 1) Som har mycket mjuka, pussiga, fuktiga läppar. — 2) (om hästar) Mycket öm i munnen. En högre grad af Lösmunt.

BLÖTNA, v. n. 1. Blifva blöt (både egentl. o. fig.). — *Syn. (fig.) Vekna, Uppvekna.* — *Blötande*, n. 4.

BLÖTNING, f. 2. Se *Blötande*.

BLÖTSKALIG, a. 2. Som har mycket mjuka, blöta skal.

BLÖTT, adv. *Ligga b.*, ligga på någonting, som är blött.

BLÖTÖGD, a. 2. 1) Som har rinnande ögon. — *Syn. Surögd.* — 2) (fig.) Mycket fallen för att gråta. — *Syn. Gråtmild.* — *Blötögdhet*, f. 3.

BO, m. 2. o. 3. pl. *bor* (i dagligt tal *boar* och *boer*). Person, som bor på ett visst, bestämt ställe. Ordet förekommer blott i sammansättningar, såsom Stadsbo, Landtbo, Åbo, helst i förening med ortnamn, hvilka beteckna landskap, stad, köping, socken, by och enstaka gård på landet, t. ex. Blekingsbo, Stockholmsbo, Flodabo, o. s. v. För landskap, byar och enstaka gårdar på landet växlar bruket häraf ganska mycket och bestämes i allmänhet af vällyudet och uttryckets korthet, hvilket äfven till en del gäller för städer och socknar. Man säger således Uppländing, Bohusländning, Dalkarl, Medelpadare, Skåning, Fryksdaling, Örebrobo och Örebroare, Askersundsbo och Askersundare, Stockholmsbo och Stockholmare, Wingåkersbo och Wingåkrare, Ovikare, Morakarl, Örn-sköldsvikare, Norrtorpore, o. s. v. För enstaka egendomar och gårdar på landet uttryckes ofta begreppet genom ortnamnet eller ägarens, husbondens namn eller titel i genitiv, t. ex.: *Bjuda Westerby's* (herrskalet der) *till middag: Westerby's* (tjenstfolket) *ha nu slagit sin äng; Kaptenens, Forsbergs* (familj) *var i kyrkan; Kaptenens, Forsbergs* (tjenstfolk) *ha fått lof att ställa till dans om söndag.* — *Syn. Bebyggare, Innebyggare, Invånare.*

BO, n. 4. 1) Boningsställe för människor. Brukas i denna mening föga, utom i vissa laguttryck, t. ex.: *Föra med sig i b-et, föra i b. B. och bohag, hus eller gård och bohag.* — *Syn. Bostad, Hem, Hemvist, Hus, Hus och hem.* — 2) Boningsställe för fåglar och vissa vilda djur. *Fåglarne bygga b. Ett b. med ungar.* — *Syn. (för fåglar) Näste, (för vilda djur) Kula, Ide.* — 3) Samteliga bohagsting och kreatur, som tillhöra en bosatt man. Uttrycket gäller äfven om bohagsting ensamt, då kreatur saknas. *Han har ett ganska vackert b. Hans b. värderades till 2000 R:dr. Flytta b.*, flytta med bohag och kreatur till annan boningsplats. *Sätta b.*, skaffa sig, köpa bohagsting (med eller utan kreatur) och inrätta eget hushåll. — 4) Egendom i löst och fast, som tillhör en bosatt man eller äkta makar. Brukas i denna mening helst med afseende på arfsförhållanden, oftast i samma bem. som Qvarlätenskap, Arf. *Äkta makars b. Makes egen-dom, som ej tillhör det gemensamma boet. Skifta b.*, säges om äkta makar, då de vid äktenskapsskilnad eller af annan orsak lagligen dela sig emellan den i boet befintliga egendomen. *Sätta i orubbadt b.*, säges då den efterlemnade maken bibehålles i besittningen af hela boet, utan delning deraf emellan de öfriga arfvingarna. *Sätta i b. oskifta*, säges om arfvingar, då de alla begagna den efterlemnade egendomen gemensamt, utan att dela den sines emellan.

BO, v. n. 2. Ind. pres. *Bor.* Impf. *Bodde.* Perf. *Bott.* 1) Hafva sitt hem, sitt hemvist. Säges både om varaktig bostad och tillfällig vistelse, t. ex. på resor. *B. i ett land, ett landskap, ett härad, en socken. En stad, en köping, en by, en backstuga, ett inhysestorp, en skog. B. i ett hus, ett palats, en gård* (i staden), *en koja, grotta, jordhåla, en väning, en lägenhet, ett rum. B. på en ö, en holme, ett näs, ett ställe, en ort, en gård* (på landet), *ett slott, ett gods, en landegendom, en herrgård, ett bruk, ett torp* (med åkerbruk till), *på landet, på en slätt, på fältet, på vattnet, på ett berg. B. hos någon, på ett värds hus, i ett enskilt hus. B. vid, på Regeringsgatan. B. väl, beqvämt, trångt, illa, dyrt, för godt pris. B. ihop, tillsammans. B. qvar.* — *Syn. Bebo, Hafva sin bostad, sitt hemvist, sitt hem, sin boning* (i, på), *Vistas, Upphålla sig* (i, på, hos). — 2) (fig.) Brukas om egenskaper, som finnas hos någon. *I hennes själ b. oskulden och friden. Det b-r intet godt hos honom.* — *Syn. Finnas.* — 3) (mindre brukl.) *B. öm sig*, kläda sig väl, så att man ej fryser.

BOA, bóa, f. 1. 1) (nat. hist.) Se *Slungorm*. — 2) Trindt, smalt, långt skinnbräm, som fruntimmer vintertiden bära om halsen. Kallas så för sin likhet till formen med en Slungorm.

BOBBA, f. 1. Gräsvart insekt af Skalbaggarnes ordning, utan flygvingar, men med hopvuxna täckvingar och spetsig stjert; finnes ofta i boningshus till stor mängd, helst i fuktiga rum. Blabs mortisaga.

BOBIN, bobin', m. 3. Maskin, hvarpå garn till väf, silke, tråd o. s. v. uppvindas.

BOBINA, -bi-, v. a. 1. Uppvinda (garn o. s. v.) på bobin. — *Bobinande*, n. 4.

BOCK, m. 2. 1) Hanen af Getslägtet. Jfr. *Get. Lukta b.*, hafva från, skarp, stinkande lukt såsom en bock. (Ordspr.) *Sätta b-en till trädgårdsmästare*, anförtro värden, utförandet af något åt en person, som gör skada i stället för gagn. *Stå som en målad b.*, vara alldeles försagd, mål-